

КАТО НИКОГА.

Писмо отъ Паталанча до Смѣхурка.

Драги ми Смѣхурко,

Ти не ще повѣрвашъ, но така е, брате. Тозъ пжтъ Патиланчо нищо не изпати. Нищо не ми стори баба Цоцолана — мойта господарка лоша и припрѣна. А азъ разбрахъ вече отъ какво се плаши, и сега по-мжчно тя ще ме пердаши.

Баба Цоцолана сестриниче има. За него разправя, че звездитѣ снима. Дяволинъ се казва. То съ мене играе и всѣкога знае, какъ баба да смае.

Веднажъ то набута ядкитѣ въ долапа. Безъ да му размисля, всичкитѣ излапа. Въ празната котия мишници постави, а върху капака дупчица направи. Като зърна баба празната котия, котката подхвана — току не приби я.

— Ахъ ти, котарано! — викаше и бие. — За хубостъ ли само ще те хранимъ ние! И тази сутринъ толкосъ мръвчуни излапа, а мишкитѣ хоодятъ и шетатъ въ долапа!

Горката Котана! Безъ вина пострада! Съжалихъ я много и на умъ си рекохъ: „Чакай, Дяволине! Тѣй нѣма да мине. За тази дяволия друго ти се пада!“

Баба Цоцолана въ дървена котия други ядки сипа. Знаехъ азъ, че скоро хитъръ Дяволинчо и тѣхъ ще напипа. Затуй, безъ да знае баба Цоцолана, една жива мишка хванахъ отъ капана и пѣхнахъ я скришомъ въ новата котия.

Но за проклетия, знаешъ ли що стана? Минутка не мина, вѣнъ

